Lumi és a gyertyaláng, aki félt a sötétben

A tornác kis gyertyalángja minden este fél, amikor lemegy a nap. Advent első vasárnapján mégis rá vár a legfontosabb feladat.

A tornácon, az ajtó mellett lógott egy régi lámpás, abban lakott egy kis gyertyaláng. Senki sem tudta, mióta ég ott, de még soha nem aludt ki. Nappal vidáman lobogott az üveg mögött, és köszönt mindenkinek, aki elment mellette. Napnyugtakor viszont remegni kezdett, mert a gyertyaláng félt a sötétben.

Pedig a lángra éppen a sötétben van a legnagyobb szükség. Csak ezt ő még nem tudta.

„Ugye ma nem lesz sötét?”, kérdezte minden este, amikor a nap lassan lebukott a domb mögé.

Lumi ilyenkor leült mellé a tornác lépcsőjére, és mindig ugyanazt felelte: „De bizony lesz. Gyere, számoljuk meg együtt a fényeket, úgy nem lesz olyan félelmetes!”

Így lett ez a kettejük esti szokása. Vannak dolgok, amelyeket azért szeretünk, mert minden este ugyanúgy történnek.

A láng kikukucskált az üveg mögül, és számolni kezdett: „Egy csillag, két csillag, ott a szomszédék ablaka, az már három.” Mindig ő vette észre elsőként a legkisebb fényt, még a völgy túloldalán fekvő falu apró lámpáit is, pedig azokat Lumi sosem látta meg.

Minél több fényt talált, annál nyugodtabban lobogott.

Advent első vasárnapjának reggelén Lumi anyukája elővette a szekrény tetejéről az adventi dobozt, és négy új gyertyát állított a konyhaasztal közepére, három lilát és egy rózsaszínt. Lumi kistestvére mindjárt megszámolta őket, kétszer is, hogy biztos legyen benne. A doboz alján ott lapult a kis ezüst csengő is, amellyel szenteste csengetni szoktak.

„Ma adventi koszorút kötünk”, mondta mosolyogva Lumi anyukája. „Szükségünk lesz hozzá fenyőágra, tobozra és piros szalagra. A szalag a kamrában van, a legfelső polcon.”

Csakhogy a kamrában előző este kiégett a villanykörte, és odabent olyan sötét volt, mint a zsákban. Lumi apukája a küszöbön megtorpant, és hunyorogva benézett.

„Ebben a sötétben a saját orromat sem látom”, mondta.

„Majd én megkeresem!”, szólt Lumi. Leakasztotta a lámpást a tornácról, és óvatosan belépett vele a kamrába.

„Jaj, itt bent nagyon sötét van!”, suttogta a láng, és összehúzta magát.

„Akkor keress fényt, ahogy esténként a tornácon”, súgta Lumi.

A láng körülnézett, aztán felkiáltott: „Ott, a legfelső polcon valami csillog!”

Az a piros szalag aranyszegélyes vége volt, és a láng fényében úgy ragyogott, mint egy napsugár.

„És ott lent, a sarokban is van két kicsi fény!”

Lumi közelebb hajolt a lámpással, és akkor látta meg, hogy ott a tacskójuk lapul. A szeme úgy csillogott a láng fényében, mint két apró gyöngy.

„Vau!”, ugatott vidáman a tacskó, és közben kiesett a szájából egy hosszú kolbász, amit Lumi anyukája egész reggel hiába keresett.

Lumi úgy nevetett, hogy majdnem elejtette a lámpást, és a láng is kuncogni kezdett az üveg mögött. Kiderült, hogy a sötétben nemcsak félelmetes dolgok laknak, hanem kolbásztolvaj tacskók is.

Most, hogy a kamrában fény lett, Lumi apukája is bátran belépett. Leemelte a szalagot a legfelső polcról, a kolbászt pedig visszavitte Lumi anyukájának.

Délután Lumi és az apukája elindultak az erdőbe, a dombtetőre, hogy fenyőágat és tobozt gyűjtsenek a koszorúhoz. A lámpást is magukkal vitték, mert Lumi nem akarta, hogy a kis láng egyedül maradjon a tornácon.

„Most mentek az erdőbe, amikor nemsokára este lesz?", rémült meg a láng.

„Ne aggódj, napnyugtára itthon leszünk", ígérte Lumi apukája, és megpaskolta a kabátzsebét. „Ha mégis elkésnénk, itt van nálam a zseblámpa is."

Lumi anyukája az ajtóból még utánuk szólt: „Ha addig besötétedne, kiteszek egy mécsest az ablakba, és arról majd tudjátok, merre van a ház."

Az erdőben a láng ámulva nézte a magas, sötétzöld fenyőket, a mohás köveket és a fák között átszűrődő narancsszínű napfényt. Lumi teleszedte a táskáját tobozzal, az apukája pedig a legszebb ágat kereste. Az első ág túl kopasz volt, a második túl szúrós, a harmadikon egy mókus aludt, és őt nem akarták felébreszteni.

Mire megtalálták a negyediket, a nap lebukott a távoli hegyek mögé. Télen korán nyugszik le a nap, és a fák között szinte egyik pillanatról a másikra besötétedett.

Lumi apukája elővette a zseblámpát, és megnyomta a gombját. A lámpa halványan felvillant, aztán lassan kialudt, mert lemerült benne az elem. A felnőttek valamiért mindig azt hiszik, hogy az ő zseblámpájuk soha nem merül le.

„Hoppá", mondta az apukája, és értetlenül nézte. Megrázta, megkopogtatta, de hiába.

Most már csak a kis láng világított, de úgy félt, hogy egészen picire húzta össze magát, és szorosan becsukta a szemét.

Körülöttük minden elsötétült: nem látszott az ösvény, nem látszottak a fák, és Lumi még az apukája kezét is csak tapogatózva találta meg.

„Merre lehet a ház?", kérdezte halkan az apukája, de erre egyikük sem tudott felelni.

Akkor Luminak eszébe jutott a sötét kamra, és az is, amit az anyukája az ajtóból utánuk szólt.

„Kis láng, Anya biztosan kitette már a mécsest az ablakba", mondta csendesen. „Meg tudnád keresni nekünk?"

„Nem merem kinyitni a szemem, mert itt minden olyan sötét", suttogta a láng.

„Akkor csak egy icipicit nyisd ki, és számolj, ahogy minden este szoktál. Én itt vagyok melletted, és nem hagylak egyedül."

Egy ideig nem történt semmi.

Aztán a láng résnyire kinyitotta az egyik szemét, és suttogva számolni kezdett, ahogy otthon a tornácon: „Egy csillag, két csillag."

Egyszer csak megrezdült, és felkiáltott: „Három! Ott lent, a fák között egy pici sárga fény ég!"

Lumi hunyorgott, és az apukája is meresztette a szemét, de egyikük sem látott semmit.

„Biztos vagy benne?", kérdezte az apukája.

„Egészen biztos", felelte a láng. „A legkisebb fényt is mindig én veszem észre."

Lumi nem látta a fényt, mégis magasabbra emelte a lámpást, hogy a láng jobban kilásson. „Akkor te mutatod az utat, mi pedig arra megyünk, amerre mondod."

„Arra!", kiáltotta a láng.

„Merre arra?", kérdezte Lumi.

„Hát arra!", felelte a láng, és csak ekkor jutott eszébe, hogy neki nincs keze, amivel mutathatna.

Ezért teljes erejéből jobbra hajolt az üveg mögött. Lumi apukája lelkesen arra fordult, és a sötétben egyenesen nekiment egy öreg fenyőfának. A fa megrázkódott, és egy nagy toboz pottyant pontosan az apukája sapkájára. Kopp!

„Na, legalább eggyel több tobozunk van", mondta Lumi apukája, és leemelte a tobozt a sapkájáról.

Lumi elnevette magát, az apukája is, végül még a láng is kuncogni kezdett. Nevetés közben olyan nagyra nőtt, hogy az ösvény is kirajzolódott előttük a sötétből.

„Most a fa mellett jobbra, aztán egyenesen, végül óvatosan le a dombról!", irányította őket a láng. Ezúttal már nemcsak azt mondta, hogy „arra", hanem azt is, hogy merre.

Amikor kiértek az erdő szélére, Lumi is meglátta: lent, a házuk ablakában ott égett az anyukája mécsese.

Otthon Lumi anyukája szorosan megölelte őket, a kistestvére pedig elmesélte, hogy amióta besötétedett, az ablakból leste, mikor bukkannak elő az erdőből. Aztán Lumi anyukája megkérdezte: „Hogy találtatok haza ebben a nagy sötétben?"

„A láng meglátta a mécsesedet, pedig az erdőben mi semmit sem láttunk”, mondta Lumi apukája.

„És honnan tudtátok, hogy jó felé visz?”

„Nem tudtuk”, felelte Lumi, „de hittünk neki.”

Aztán mindannyian leültek a konyhaasztal köré, és nekiláttak a koszorúnak. Lumi anyukája körbefonta a gyertyákat a fenyőágakkal, a kistestvér a tobozokat illesztette közéjük, az apukája pedig büszkén odatette a sapkájára pottyant tobozt is. Lumi kötötte rá a piros szalagot, szép, nagy masnira. Végül Lumi apukája kinyitotta a lámpás kis ajtaját, egy hosszú gyufát tartott a lánghoz, és vele meggyújtotta az első gyertyát.

A tornác kis lángja így egy kicsit a koszorúra is átköltözött. Ő maga a lámpásban maradt, de egy darabja most már a konyhaasztalon lobogott, és a láng úgy érezte, egyszerre két helyen is otthon van.

A koszorú fölé, a polcra Lumi feltette az ezüst csengőt is. Megrázta, de a csengő egy hangot sem adott, pedig tavaly még szépen szólt. Csak egy kicsit megbillent, mintha zavarba jött volna.

„Ha nem szól, akkor szenteste mi hív be minket a fához?”, kérdezte aggódva a kistestvére.

„Majd megszólalsz, ha kedved lesz”, mondta Lumi a csengőnek.

Lefekvés előtt Lumi felvette a lámpást, hogy visszavigye a tornácra. Az ajtóból mintha egy egészen halk csilingelést hallott volna a háta mögül. Visszafordult, de a csengő mozdulatlanul állt a polcon.

Kint már koromsötét volt, az égen ezernyi csillag ragyogott. A gyertyaláng gyönyörködve nézte őket, és most egyáltalán nem remegett.

Lumi már a küszöbön állt, amikor a láng utána szólt: „Lumi! Ugye holnap este is lesz sötét?”

Majdnem ugyanazt kérdezte, mint minden este, csak most fordítva.

Lumi meglepődve fordult vissza: „Miért kérdezed?”

„Mert most jöttem rá, hogy csak a sötétben látjuk meg igazán, mennyi fény van körülöttünk.”

VÉGE

Beszélgessetek róla

A mese végén megkérdezheted a gyermekedtől:

1. Mit szoktál csinálni, amikor sötét van, és nem látsz jól?
2. Mit gondolsz, miért hitt Lumi a lángnak, pedig ő semmit sem látott?
3. Szerinted miért lett a láng egyre nyugodtabb, ahogy több fényt talált?

Mesélte Imre Viktor · mesemorzsak.hu · Ezt a mesét és a többit ingyen olvashatod: mesemorzsak.hu/blog/mesek/esti-mesek/lumi-es-a-gyertyalang-aki-felt-a-sotetben/